

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Emila Franciscyho, v právnej veci žalobcu **V.**, bývajúceho v D., proti žalovanému **J.**, bývajúcemu v D., podnikajúceho pod obchodným menom J., s miestom podnikania v D., IČO: X., zastúpeného JUDr. M., advokátom so sídlom v K., **o náhradu škody pri pracovnom úraze**, za účasti vedľajšej účastníčky S., so sídlom v B., vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 9 C 71/2004, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo 17. marca 2006 č.k. 9 C 71/2004-172 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Rožňava z 12. apríla 2006 č.k. 9 C 71/2004-179 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. júla 2007, sp. zn. 6 Co 204/2006, takto

r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanému a vedľajšej účastníčke nepriznáva náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rožňava rozsudkom zo 17. marca 2006 č.k. 9 C 71/2004-172 žalobu zamietol; účastníkom konania a štátu náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že jedinou príčinou pracovného úrazu utrpého žalobcom 11. decembra 2003 spôsobeným zasiahnutím vyštiepenou časťou kmeňa spíleného stromu o dĺžke 5,9 m bolo porušenie technologického postupu pri stínaní stromu žalobcom vykonaním nedorezu v nesprávnej

výške. Žalovaný sa v zmysle § 196 ods. 1 písm. a/ zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení do 31. decembra 2003 (ďalej len „Zákonník práce“) v celom rozsahu zbavil zodpovednosti za škodu pri predmetnom pracovnom úraze z dôvodu, že bol spôsobený v dôsledku porušenia technologického postupu pri stínaní stromu žalobcom a porušenia ustanovení § 14 ods. 1 písm. a/ a c/ bodu 2 zákona č. 330/1996 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v znení neskorších predpisov v spojení s § 5 ods. 4 a 8 Pravidiel Ministerstva lesného a vodného hospodárstva a drevospracujúceho priemyslu SSR čiastka 3/1989, čo bolo jedinou príčinou pracovného úrazu a vzniknutej škody na zdraví žalobcu. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 150 O.s.p. Podľa § 148 ods. 1 O.s.p. štátu nepriznal náhradu trov konania, pretože neúspešný žalobca spĺňal predpoklady priznania oslobodenia od súdnych poplatkov. Okresný súd Rožňava doplnčiacim rozsudkom z 12. apríla 2006 č.k. 9 C 71/2004-179 zastavil konanie o zaplatenie 222 000 Sk s 13 % úrokom z omeškania od 11. mája 2004 do zaplatenia z dôvodu, že žalobca vzal v tejto časti žalobu späť (§ 96 ods. 1, 2 O.s.p.).

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 10. júla 2007 sp. zn. 6 Co 204/2006 rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s doplnčiacim rozsudkom vo výrokoch, ktorými bola žaloba o zaplatenie 6 658 500 Sk s príslušenstvom zamietnutá a o náhrade trov konania, potvrdil; účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že jedinou príčinou ťažkého pracovného úrazu žalobcu bolo nedodržanie určených pracovných postupov pri vykonávaní hlavného rezu pri stínaní stromu žalobcom tým, že nebola dodržaná predpísaná hrúbka a dĺžka nedorezu, čím došlo k porušeniu technologického postupu a predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, s ktorými bol žalobca preukázateľne oboznamovaný, skúšaný a dodržiavanie ktorých bolo aj kontrolované. V konaní nebolo zistené zavinenie žalovaného na vzniku pracovného úrazu žalobcu; žalobca nepreukázal, že žalovaný zanedbal kontrolu dodržiavania bezpečnostných predpisov. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa 224 ods. 1 O.s.p v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Na základe podnetu žalobcu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Rožňava zo 17. marca 2006 č.k. 9 C 71/2004-172 v spojení s doplnčiacim rozsudkom Okresného súdu Rožňava z 12. apríla 2006 č.k. 9 C 71/2004-179 vo výroku o zamietnutí žaloby a rozsudok Krajského

súdu v Košiciach z 10. júla 2007 sp.zn. 6 Co 204/2006, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s doplnčacím rozsudkom v zamietavom výroku o zaplatenie 6 658 500 Sk s príslušenstvom a vec vrátil Okresnému súdu Rožňava na ďalšie konanie z dôvodu, že konanie súdov je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Poukázal na to, že predpokladmi úplnej liberácie zamestnávateľa za škodu spôsobenú pracovným úrazom v zmysle § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce je okrem iných aj to, že zamestnanec bol s právnymi predpismi alebo ostatnými predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokynmi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali. Žalobca v konaní tvrdil, že zamestnávateľ dodržiavanie bezpečnostných predpisov nekontroloval; žalovaný ich dodržiavanie nepreukázal; súd prvého stupňa sa splnením tejto podmienky v rozsudku nezaoberal a odvolací súd sa stotožnil s vyjadrením žalovaného o ich kontrole. Nedostatok sústavnej kontroly a vyžadovania dodržiavania bezpečnostných predpisov zo strany zamestnávateľa (§ 147 ods. 1, 2 Zákonníka práce a § 82 písm. a/ a b/ Zákonníka práce) sa považuje za porušenie konkrétneho bezpečnostného predpisu zamestnávateľom, zakladajúcim jeho zodpovednosť za škodu spôsobenú pracovným úrazom zamestnanca. V danom prípade mal žalovaný vzhľadom na svoju objektívnu zodpovednosť preukázať splnenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 196 ods. 1 písm. a/ posledná veta Zákonníka práce a nadväzujúcich právnych noriem; žalovaný napriek tvrdeniam žalobcu žiadne dôkazy neprodukoval. Preukázaniu týchto skutočností nevenoval pozornosť ani súd, i keď tento mohol vykonať aj iné dôkazy, než tie ktoré navrhli účastníci konania, ak je to nevyhnutné na rozhodnutie vo veci. Ďalej namietal, že súdy dospeli k záveru, že jediným dôvodom ťažkého pracovného úrazu bolo porušenie predpisov na zaistenie bezpečnosti pri práci žalobcom, hoci v konaní bolo nespochybné, že práca stínača je prácou vysoko rizikovou, že v deň úrazu boli nepriaznivé poveternostné podmienky (- 20 °C) a stanovisko inšpektorátu bezpečnosti práce k príčine úrazu bolo rozdielne od znaleckého posudku.

Žalovaný vo vyjadrení navrhol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky v súlade s § 243 O.s.p. zamietnuť. Uviedol, že súdy v danej veci vykonali rozsiahle dokazovanie, z ktorého vyvodili správny skutkový stav a tento aj správne právne posúdili.

Vedľajšia účastníčka navrhla mimoriadne dovolanie zamietnuť. Uviedla, že žalobca absolvoval ostatné školenie a preskúšanie (vrátane technológie ťažby dreva a jej bezpečnosti) 31. januára 2003 v agentúre M., čo vyplýva zo zistení inšpektorov Inšpektorátu práce Košice i svedeckých výpovedí M. a Š.. V protokole Inšpektorátu práce Košice sa uvádza, že 8. decembra 2003 bol J. a jeho zamestnanci oboznámení so špecifikami pracoviska a predpismi OBP v poraste č. X. v katastri V. lesníkom (R.) M. spol. s r.o. D.. Týmto boli vyvrátené tvrdenia o porušovaní povinností žalovaného vyplývajúce pre neho z ustanovenia § 147 Zákonníka práce a osobitných predpisov. Podľa názoru vedľajšej účastníčky žalovaný v plnom rozsahu preukázal všetky okolnosti pre úplné zbavenie sa zodpovednosti za škodu spôsobenú pri pracovnom úraze žalobcu v zmysle § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. a § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je opodstatnené.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako boli v mimoriadnom dovolaní označené, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

1. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na posúdenie dovolacích dôvodov uvedených výslovne

v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vždy vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žiadna z týchto vád nebola v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky namietaná a v konaní o tomto opravnom prostriedku nevyšla najavo. Dovolací dôvod v zmysle § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p. preto nie je daný.

2. So zreteľom na obsah mimoriadneho dovolania a tiež na zákonnú povinnosť (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutia súdov neboli vydané v konaní postihnutom tzv. inou vadou konania, zaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky aj otázkou, či konanie v danej veci nie je postihnuté procesnou vadou takejto povahy. Inou vadou konania (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom vecná nesprávnosť rozhodnutia.

Z obsahu mimoriadneho dovolania vyplýva, že konanie v danej veci má byť postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Táto iná vada mala spočívať v tom, že žalovaný nepreukázal naplnenie liberačného dôvodu v zmysle § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce v tom smere, či ako zamestnávateľ sústavne vyžadoval a kontroloval dodržiavanie predpisov a pokynov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci u alobcu ako zamestnanca, pričom na túto okolnosť ex officio nevykonával dokazovanie ani súd (§ 120 ods. 1 veta tretia O.s.p.).

K vyššie uvedenej námietke dovolateľa považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že pokiaľ sa v mimoriadnom dovolaní tvrdí, že nedošlo k naplneniu zákonných predpokladov liberácie v zmysle § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce (dôvody nerozhodujú), nemožno v tomto základe vidieť procesnú vadu konania, ktorej dôsledkom je nesprávne rozhodnutie vo

veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.); v takomto prípade ide o uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým sa spochybňuje správnosť právneho posúdenia veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Obdobne je tomu tak aj v prípade vznesených námietok o (ne)odstránení sporných skutkových zistení, prípadne aj o nesprávnom hodnotení dôkazov, alebo o neúplnom, či nesprávnom zistení skutkového stavu vo vzťahu k príčinám vzniku škody pri pracovnom úraze.

Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že súdy zaťažili konanie inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

3. V mimoriadnom dovolaní sa uvádza, že napadnuté rozsudky spočívajú na nesprávnom právnom posúdení (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav veci. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia je viazaný tým, ako bol v mimoriadnom dovolaní vymedzený (odôvodnený) uplatnený dovolací dôvod. Z hľadiska posúdenia opodstatnenosti mimoriadneho dovolania má v prípade dovolania, v ktorom bol uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., osobitný význam práve úplné, vecne správne a efektívne vymedzenie dovolacieho dôvodu. Pri tomto dovolacom dôvode totiž dovolací súd preskúmava správnosť právneho posúdenia veci nižšími súdmi len z aspektov uvedených a dostatočne vysvetlených v mimoriadnom dovolaní; nad rámec toho, čo bolo uplatnené v mimoriadnom dovolaní ako nesprávnosť právneho posúdenia, nie je dovolací súd oprávnený ani povinný skúmať, v čom ešte (čo v mimoriadnom dovolaní nebolo uplatnené a vysvetlené) spočíva nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Pokiaľ sa v mimoriadnom dovolaní spochybňuje záver súdu o jedinej príčine vzniku škody tým, že „v konaní bolo nespochybné, že práca stínača je prácou vysoko rizikovou, že v deň úrazu boli nepriaznivé poveternostné podmienky (mráz - 20 °C)“, treba uviesť, že vo všeobecnosti nebezpečnosť (rizikovosť) výkonu práce je právne eliminovaná

zodpovedajúcou formou a úrovňou ochrany práce (§ 146 Zákonníka práce), pri zachovaní ktorej je možné prácu vykonávať bezpečne. V mimoriadnom dovolaní sa nespochybňuje systém opatrení ani právne predpisy (ich efektívnosť) na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci stanovené pre profesiu stínača drevnej hmoty. Bez ďalšieho sa „rizikovosť“ sama o sebe nestáva automatickou príčinou vzniku škody (či pracovného úrazu). Z obsahu mimoriadneho dovolania nevyplýva, aké konkrétne dôkazy majú preukazovať, že v deň úrazu mali byť klimatické poveternostné podmienky zodpovedajúce teplote ovzdušia mínus 20 °C. Dovolací súd v tejto súvislosti iba poukazuje na výpoveď svedka J. (č.l. 101 spisu), ktorá uvedenú skutočnosť vyvracia, ako aj na výpoveď svedka M. (č.l. 100 spisu), podnikateľa zabezpečujúceho vzdelávanie a periodické školenia zamestnancov pri ťažbe a manipulácii s drevom, ktorý sa len v teoretickej rovine vyjadroval k rizikovým faktorom pri spiľovaní listnatých stromov.

Podľa § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti celkom, ak preukáže, že jedinou príčinou škody bola skutočnosť, že škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali.

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že jedným z predpokladov pre úplné zbavenie sa zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú pracovným úrazom je zabezpečenie znalosti právnych predpisov alebo ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokynov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, sústavné vyžadovanie ich dodržiavania a ich sústavná kontrola.

Aj keď oboznamovanie, dodržiavanie a kontrolu predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci zabezpečuje zamestnávateľ, Zákonník práce a ani iný právny predpis nevyklučuje, aby boli tieto povinnosti úplne alebo čiastočne vykonávané aj iným subjektom, ktorý má oprávnenie na výkon takejto činnosti.

V konaní o náhradu škody z pracovného úrazu má žalovaný zamestnávateľ povinnosť tvrdiť a preukázať, že škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany

zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovalo a kontrolovalo a že porušenie týchto predpisov bolo jedinou príčinou škody. Dovolací súd považuje v tomto smere úvahy rozvedené v mimoriadnom dovolaní za správne. Avšak s názorom dovolateľa, že žalovaný v konaní nepreukázal dôvody úplne ho zbavujúce zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi pracovným úrazom, ktorý utrpel 11. decembra 2003, nepredložil ani neoznačil dôkazné prostriedky na preukázanie skutočností o sústavnom vyžadovaní dodržiavania i kontroly právnych a ostatných predpisov alebo pokynov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, dovolací súd nesúhlasí.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný v konaní predložil dôkazné prostriedky na preukázanie liberačného dôvodu v zmysle § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce ako i označil dôkazné prostriedky (listiny, výsluch svedkov) na ich preukázanie - preukaz o odbornej kvalifikácie žalobcu č. S., skúšobný hárok žalobcu zo skúšky z 31. januára 2003, protokol Inšpektorátu práce Košice z 9. januára 2004 č. I., zoznam o poskytnutých prostriedkov osobnej ochrany, záznam o vstupnej inštruktáži žalobcu z 2. mája 2002, záznam o vykonanom periodickom školení s overením znalostí účastníkov s odbornou spôsobilosťou určených na obsluhu strojov na ťažbu a manipuláciu dreva v zmysle Spravidajcu MLaVH a drevospracujúceho priemyslu SR Bratislava 1989, čiastka 3 z 31. januára 2003, výsluchy svedkov J., školiaceho lektora, I., inšpektora Inšpektorátu práce Košice, J., stínača stromov, Ľ. a Š., približujúcich drevnú hmotu.

Z dokazovania vykonaného v konaní nepochybne vyplýva, že v danom prípade išlo o ťažbu dreva kvalifikovaným stínačom, ktorého odborná spôsobilosť vrátane dodržiavania predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci pri tejto činnosti bola preverovaná periodickými (dvojročnými) školeniami. Žalobca pred utrpením úrazu úspešne 31. januára 2003 absolvoval školenie vo vzdelávacom a rekvalifikačnom stredisku M. v Košiciach. Svedkovia J., Š. a Ľ., ktorí v čase úrazu pracovali so žalobcom v jednom poraste, zhodne potvrdili, že žalovaný zamestnancov oboznamoval s požiarnymi a bezpečnostnými predpismi, o čom sa vyhotovoval aj záznam, kontroloval používanie ochranných pracovných pomôcok, ako i že pri začatí prác bol s nimi aj lesník, ktorý ich poučil o miestnych pomeroch a o bezpečnosti práce.

Z uvedeného vyplýva, že súdy sa v procese dokazovania sústavným dodržiavaním a kontrolou predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci z hľadiska naplnenia predpokladov v zmysle § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce zaoberali, túto otázku skúmali a v tomto smere vykonané dôkazy vyhodnotili v súlade s § 132 O.s.p. Preto pokiaľ sa v mimoriadnom dovolaní uvádza, že v konaní neboli žalovaným produkované dôkazy preukazujúce jeho liberáciu v zmysle § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce a súdmi dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti vykonané, dovolací súd takéto tvrdenie dovolateľa nepovažuje za opodstatnené, ba naopak obsah spisu takéto tvrdenie vyvracia.

K tvrdeniu, že stanovisko inšpektorátu bezpečnosti práce k príčine úrazu bolo rozdielne od znaleckého posudku, dovolací súd poznamenáva, že uvedený rozpor súd prvého stupňa odstránil riadnym vysvetlením a logickým zdôvodnením svojho myšlienkového postupu pri hodnotení vykonaných dôkazov v ich vzájomnom súhrne v súlade s § 132 O.s.p. (viď strana 6 odsek 1 rozsudku), pritom jednoznačne ustálil, že jedinou príčinou vzniku škody v dôsledku pracovného úrazu bolo porušenie technologického postupu pri stínaní stromu žalobcom.

Dovolací súd považuje za správne právne závery odvolacieho súdu o preukázaní a naplnení liberačného dôvodu žalovaným v zmysle § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce, osobitne záverov o jedinej príčine vzniku škody, riadnom a preukázateľnom oboznamovaní zamestnanca s bezpečnostnými predpismi a predpismi na zaistenie ochrany zdravia pri práci, ich sústavného vyžadovania a kontroly zo strany zamestnávateľa.

Z uvedených dôvodov dovolací súd nezistil, že by rozhodnutia súdov vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), tak ako to obsahovo vymedzil generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní.

Z dôvodov, ktoré sú uvedené vyššie pod 2. až 3. nemožno dospieť k záveru, že by mimoriadne dovolanie opodstatnene namietalo existenciu dôvodov v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil ani vady konania (§ 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p.), pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutia zrušiť, preto mimoriadne dovolanie zamietol (§ 243 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Povinnosť nahradiť trovy konania o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (148a ods. 2 O.s.p.). Dovolací súd úspešnému žalovanému a vedľajšej účastníčke náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní voči žalobcovi, ktorý podal v danej veci podnet, nepriznal, lebo nebol podaný návrh na ich náhradu (§ 243i ods. 2 O.s.p., § 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. novembra 2009

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková